

Tặng Hoa Cho Bách Đồ - Từ Từ Đồ Chi

Contents

Tặng Hoa Cho Bách Đồ - Từ Từ Đồ Chi	1
1. Từ Từ Đồ Chi - Chương 1	1
2. Từ Từ Đồ Chi - Chương 2	4
3. Từ Từ Đồ Chi - Chương 3	7
4. Từ Từ Đồ Chi - Chương 4	11

Tặng Hoa Cho Bách Đồ - Từ Từ Đồ Chi

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, giới giải trí, 1x1, si hán trung khuyến đầu có bệnh công X minh tinh độc miệng thân thể có bệnh th

---

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tang-hoa-cho-bach-do-tu-tu-do-chi>

1. Từ Từ Đồ Chi - Chương 1

Phạm Tiểu Vũ cảm thấy rất bất an.

Từ sáng tới giờ mắt phải cô cứ giựt không ngừng, giống như hôm nay sẽ xảy ra chuyện gì đó cực kỳ khủng khiếp.

Mà giờ phút này quả nhiên đã ứng nghiệm rồi.

Trong quán cà phê không khí yên lặng một cách quỷ dị, lại mơ hồ ẩn dấu một trận chiến sắp diễn ra.

Cô lặng lẽ co người, bắt đầu cân nhắc xem lát nữa có nên dứt khoát co lại thành một đống, để có thể đem cả người cuộn vào trong tấm thảm rồi lăn ra ngoài không. Khi còn nhỏ cái gì cũng không chịu học, đúng là ngu muội, sớm biết có ngày hôm nay còn không bằng đi luyện sức cốt công.

Việc đáng ăn mừng duy nhất chính là bây giờ chưa đến 11 giờ trưa, trong quán cà phê trừ bọn họ và cái bàn này ra, không còn vị khách nào khác.

Bằng không thì buổi chiều đứng TOP web giải trí chắc chắn là ——

Ảnh đế Bách Đồ vì tranh giành tình nhân mà khi dễ phụ nữ có thai...

Đã làm trợ lý trọn vẹn một năm cho Bách Đồ, Phạm Tiểu Vũ cho rằng cô cái gì cũng đã chứng kiến hết rồi, trái tim của cô bây giờ đã vô cùng sắt đá, không còn chuyện gì có thể làm cho cô biến sắc, không nghĩ tới hôm nay mới là ngày cô được chính thức mở mang tầm mắt.

Trong từ điển của cô, Tiểu Tam đi đường rất đáng bị mọi người hô đánh, nhưng ván cược bây giờ, khiến cô thật sự không biết giữa Bách Đồ và cô gái có thai này, ai mới là Tiểu Tam.

Theo như cô biết, Bách Đồ và La tiên sinh đã xác lập quan hệ yêu đương hơn ba tháng, tình cảm rất ổn định. Nhưng không biết vị phu nhân này từ đâu xuất hiện, vừa ngồi xuống đã quăng một câu “Tôi đã có con của La Kính”.

Bách Đồ rất tỉnh táo, Phạm Tiểu Vũ thì gần như phát điên, trên Tianya vốn rất ít người bàn luận về chuyện máu trổ “Nếu giữa nam x nam có một cô gái chen chân vào, như vậy có thể gọi là Tiểu Tam hay không. Nếu như đánh nhau, rốt cuộc cô nên giúp Bách Đồ, hay là nên giúp Bách Đồ, hay là vẫn nên giúp Bách Đồ AAAAAA?”

Trong 20 phút kế tiếp, hai người trong cuộc không ai nói gì, chỉ ngồi đối diện trừng mắt nhau.

Cái này nên gọi là gì?

Cửa ra vào có động tĩnh, có người lửa cháy trên móng đẩy cửa quán cà phê ra, rồi chậm rì bước đến bên này.

Phạm Tiểu Vũ vốn có hơi nghi ngờ chuyện gã chân đạp hai thuyền, nhưng hiện tại thấy bộ dáng nhăn nhó nhịu mày của gã thì suy nghĩ đó đã tan thành mây khói. Cô lặng lẽ nhìn Bách Đồ, sắc mặt của anh lại càng bình tĩnh thêm mấy phần.

Không đợi tra nam bắt cá hai tay bước tới, Bách Đồ nhìn cô gái có thai cười cười, nói: “Cô mang thai bao lâu?”

Cô gái ngồi đối diện cậu sững sốt vài giây, rồi lập tức ngẩng đầu ưỡn ngực đáp: “Bác sĩ nói đã hơn 40 ngày.”

Bách Đồ nghiêng nghiêng đầu, mỉm cười nói: “Về sau đừng trang điểm đậm như vậy, cũng nên nói tạm biệt với nước hoa đi, vì con của cô.”

Giọng nói của cậu thành ý mười phần, chẳng những làm cô gái đó đỏ mặt ra, còn khiến tra nam bắt cá hai tay kia lộ vẻ mặt khó tin.

Mỉ phải Phạm Tiểu Vũ lại càng giựt mạnh hơn.

“Làm mẹ phải biết chú ý từng chi tiết nhỏ.” Thái độ Bách Đồ càng lúc càng chân thành, có chút tiếc nuối nói, “Nhất là làm bà mẹ đơn thân.”

Cô gái biến sắc: “Cậu cho rằng anh ấy còn có thể chọn cậu?” Nói xong dùng dư quang khóe mắt, sắc bén bắn thẳng về phía nam nhân đang đứng ở bên kia, lại ngoài ý muốn phát hiện nam nhân đang nhìn chăm chăm vào Bách Đồ, bộ dáng hoàn toàn không để cô vào mắt, nhất thời bị phần đan xen, sắc mặt khó xem tới cực điểm.

Bách Đồ chậm rãi bưng tách cà phê lên, nói: “Ai cũng nói phụ nữ khi mang thai không biết dùng đầu óc, quả là vậy, cô nói xem một người đã chết, còn chọn được cái gì?”

Cô gái lập tức quay đầu trừng cậu: “Cậu nói cái gì... Ah! Mà làm gì!”

Tách cà phê vốn đang nằm trong tay Bách Đồ bị ném thẳng vào trán tra nam, đầu và cổ gã bị cà phê hắt ướt nhẹp không nói, bị tách cà phê dày cộm đập thẳng vào đầu khiến gã thấy trời đầy sao, còn chưa kịp phản ứng cổ áo đã bị túm lấy, “BA BA BA BA~” trúng bốn cái tát ngay mặt, hai bên hai cái, không thiên vị bên nào.

Lúc gã còn đang choáng váng, Bách Đồ ngừng tay quay đầu về phía cô gái đó nói: “Cô hỏi tôi đang làm gì? Lúc bằng lòng cùng loại người này lăn giường, cô có hỏi qua con mình có đồng ý làm con loại cha này không?”

“Mày! Mày bị điên rồi sao!” Cô ta muốn xông lại, bị phạm Tiểu Vũ tay mắt lanh lẹ giữ chặt chốt trúng điểm yếu: “Đại tỷ, anh mà điên rồi là chị cũng không đỡ nổi đâu, không có con thì cái gì cũng mất!” Cô ta lập bưng tỉnh, chỉ đứng ở bên cạnh lo lắng sưng chứ không dám tới nữa.

La Kính chậm chạp tỉnh lại, mặt sưng tấy chảy đầy cà phê, nhưng lại bày vẻ thâm tình chân thành: “Bách Đồ, em cho anh một cơ hội, lần này là anh nhất thời hồ đồ...”

Gã muốn nắm tay Bách Đồ, bị Bách Đồ vung tay ra tát một cái, liền ngượng ngập đứng đó tiếp tục màn thâm tình ngóng trông tha thiết.

Bách Đồ nhìn lướt qua cổ tay gã, hỏi: “Đây là đồng hồ tôi mua cho anh?”

La Kính không hiểu: “Ừ...”

Bách Đồ cười lạnh, nói: “Coi như tôi đã đưa phí mai táng.” Nói xong liền tiện tay cầm lấy bình hoa trên bàn bên cạnh đập thẳng lên đầu La Kính, “xoảng” một tiếng, bình hoa bể tan nát.

Nước trong bình hòa với máu La Kính chảy xuống, đầu của gã sau khi tảo ba lần 1 tách cà phê 4 cái tát và bình hoa liên tục, có tri độn cách mấy cũng phải nhận ra, Bách Đồ không phải đang lạt mềm buộc chặt, không phải đang giận dữ cần dỗ dành như con nít, mà đã thật sự trở mặt rồi.

Ở cùng Bách Đồ ba tháng, tính cách đối phương luôn mềm mại đáng yêu, gã căn bản không thể tưởng được khi Bách Đồ lật mặt sẽ biến thành tình trạng này.

Vì vậy La tiên sinh đã ngu người luôn rồi.

Cô gái có thai bắt đầu cuồng loạn chửi rủa: “Bách Đồ! Mày là nhân vật công chúng! Sao có thể đánh người! Tao muốn báo cảnh sát!”

Bách Đồ lấy khăn chùi tay, không đếm xỉa tới nói: “Đồn cảnh sát cách chỗ này chừng 700m, cô nói xem cái khoảng cách 700m này, có đủ cho tôi trước khi bọn họ tới làm cho con cô mồ côi cha không?” Cậu nghiêng đầu nhìn, nhưng hết lần này tới lần khác lại khiến cho người ta cảm thấy cậu ngay cả khóe mắt cũng lười nhìn cô.

Cô gái bị chẹn họng, ánh mắt lướt qua bốn phía, lúc này mới thấy, hơn phân nửa cách bài trí trong quán cà phê đều có thể biến thành hung khí.

Tạp chí giải trí trước kia từng đưa tin Bách Đồ có bệnh thần kinh, còn bị đồn một lần là ngược đãi trợ lý... Cô lập tức quay đầu nhìn Phạm Tiểu Vũ đang một mực kéo cánh tay mình, Phạm Tiểu Vũ mở to mắt bày vẻ mặt vô tội, thoát nhìn có chút đáng thương.

Dáng vẻ bệ vệ kiêu căng của cô lập tức ỉu xiu, cô nhớ tới mục đích hôm nay, hiện tại cũng xem như đạt được, tối thiểu hai người này đã chia tay, hơn nữa xem ra cũng không có khả năng tái hợp, không bằng cứ cho qua?

“Bách Đồ.” Tra nam giọng như muỗi kêu, nói, “Thật sự không thể cho anh một cơ hội nữa sao? Anh đối với em là thật lòng...”

Cô run lên, mặt mày tái xanh.

Bách Đồ ném khăn ăn đi, nắm lấy cổ áo La Kính, chỉ trả lời đơn giản bằng mấy cái đấm thô bạo.

Bị đánh hơn mười cái, hai mắt La Kính đã có chút trắng dã, Phạm Tiểu Vũ cảm thấy không ổn, nói: “Bách Đồ, 12 giờ có cuộc hẹn với Sâm ca, chúng ta phải đi nhanh!”

Nắm đấm Bách Đồ dừng giữa không trung, có chút nghi ngờ hỏi: “Hẹn anh ta? Làm gì?”

Phạm Tiểu Vũ bịa chuyện nói: “Không biết, là Sâm ca hẹn anh đó, em có ghi trong sổ lịch trình rồi, anh không thấy sao?”

Bách Đồ buông tay ra, La Kính mềm ngoặt rơi xuống đất, cô gái kia chân chừ một lúc, mới chạy tới dìu gã ngồi dậy.

Ra quán khỏi cà phê, Bách Đồ chỉ đeo một cái kính râm to, cúi đầu đi nhanh về phía xe bảo mẫu.

Phạm Tiểu Vũ vội vã chạy theo sau, lặng lẽ nghiêng mắt nhìn cậu. Ông nội Bách Đồ là người Tây Ban Nha, 1/4 huyết thống Châu Âu tuy không quá rõ ràng nhưng lại vừa đúng điểm của người nước ngoài, sống mũi cao thẳng, cằm V line, da trắng tóc nâu, lúc đeo kính râm khuất nắng đôi lúc có thể thấy mắt ánh lên đồng tử màu xanh da trời cực nhẹ.

Bách Đồ đứng trước cửa xe, Phạm Tiểu Vũ nghiêm chỉnh mở cửa, Bách Đồ cúi người ngồi xuống, thành lịch nói: “Cô cứ nhìn tôi làm gì?”

Phạm Tiểu Vũ vịn cửa xe cười gượng: “Ha ha ha ha không có gì đâu.”

Bách Đồ tháo kính râm xuống, nghiêm trọng nói: “Phạm Tiểu Vũ, nếu cô cứ phát ra tiếng cười giống như ả đầu to lúc này, tôi sẽ đuổi việc cô.”

Phạm Tiểu Vũ yên lặng đóng cửa, vòng qua ghế lái bò lên lên xe, trong nội tâm có mấy nghìn con thú gào thét chạy loạn.

∴

Mọi người thấy sao, ngạc nhiên không =)))) Bách Đồ dụ dăng bên 2 truyện kia đó, bà con không đọc lộn truyện đâu.

2. Từ Từ Đồ Chi - Chương 2

“Hẹn ở đâu?” Bách Đồ hỏi, “Đã 11 giờ 30 rồi.”

Phạm Tiểu Vũ lúc này mới nhớ tới cuộc hẹn giả vừa rồi, giả mù sa mưa lấy sổ lịch trình từ trong túi ra xem, hoảng hốt nói: “Ah! Là ngày mai không phải hôm nay, tôi nhớ nhầm rồi!”

Bách Đồ ngồi ở đằng sau không lên tiếng.

Phạm Tiểu Vũ lo lắng không yên nhìn kính chiếu hậu, đúng lúc đối diện với ánh mắt Bách Đồ, vội chột dạ dời đi, thầm hận bản thân mình miệng quạ đen, hẹn ai không hẹn? Tại sao lại hẹn cái người không nên nói ra nhất!

Bách Đồ lại một lần nữa đeo kính râm lên, nhìn không ra cảm xúc nói: “Không có cuộc hẹn nào nữa, vậy về nhà.”

Phạm Tiểu Vũ nhẹ nhàng thở ra, vội khởi động xe. Tốt nhất là đừng nhắc lại nữa.

Tuần trước bộ phim điện ảnh Bách Đồ tham gia đã quay xong, khoảng thời gian tiếp theo cũng tạm thời không có công việc, ít nhất có thể nghỉ ngơi hơn nửa tháng. Bách Đồ và họ La vốn hẹn nhau cùng đi Châu Úc, hộ chiếu là do Phạm Tiểu Vũ xử lý. Kỳ thật cô muốn hỏi kế tiếp nên sắp xếp như thế nào, còn muốn hỏi anh có muốn cô xin kéo dài thời gian nghỉ ngơi hay không.

Nhưng hiện tại rõ ràng Bách Đồ không muốn bàn những chuyện này với cô, không đúng, là không muốn nói chuyện.

Dù biểu hiện thờ ơ, nhưng suy cho cùng cũng là bị thất tình thảm thiết, có nên đem tâm sự và nỗi bức dọc này ra giải quyết một lần luôn không?

Phạm Tiểu Vũ cũng biết mình không phải là người thích hợp để lắng nghe. Nhưng nếu cô đem việc này nói cho người thích hợp nhất, chắc chắn Bách Đồ sẽ càng tức giận.

Thật xoắn xuyết mà.

Sau khi ăn trưa xong, trở về căn hộ công ty sắp xếp, Phạm Tiểu Vũ cẩn thận từng li từng tí hỏi: “Tự anh về?”

Bách Đồ “Ừ” một tiếng, hỏi: “Muốn đi lên thăm Cầu Cầu?”

Trong lòng Phạm Tiểu Vũ điên cuồng hò hét: Tôi là muốn đi lên nhìn anh aaaaaa!!! Ngoài miệng lại nói: “Đúng vậy đúng vậy, tôi có hơi nhớ nó.”

Cầu Cầu là chú chó sư tử lông màu kem 2 tuổi, giống đực, ham ăn, mập như quả bóng.

Phạm Tiểu Vũ vừa vào cửa, nó đã lập tức nhào về phía trước vẫy vẫy đuôi, lúc phát hiện cô đi tay không đến liền xoay người bỏ đi một cách vô tình.

Phạm Tiểu Vũ lằm bằm nói: “Mày cũng thực dụng quá đi!”

Cầu Cầu mắt diếc tai ngơ xoay quanh Bách Đồ cọ cọ, cái đuôi vẫy vẫy mấy cái, Bách Đồ cầm hai cái bánh hình xương cho nó, nó ngậm lấy chạy vào phòng khách chui vào ổ của mình, bắt đầu chăm chú tập trung ăn.

Bách Đồ ném lon nước ngọt cho Phạm Tiểu Vũ, cũng không nói gì với cô, chỉ ngồi phịch xuống ghế sofa mở TV xem.

Phạm Tiểu Vũ càng nhìn càng cảm thấy không ổn, tính Bách Đồ bình thường tuy không nói nhiều, nhưng cũng không sẽ cao lãnh đến mức mặc kệ người ta như vậy.

Trong TV đang chiếu một show giải trí rất ăn khách - Running Star, là một chương trình không có MC cố định, các nghệ sĩ được chia thành ba đội, mỗi đội sẽ hoàn thành các nhiệm vụ khác nhau, rating rất cao, mùa 1 đã sắp kết thúc, những nghệ sĩ cố định tham gia chương trình này đều trở thành gà “Đỏ”.

Bách Đồ xem không chớp mắt, nhiều lúc gây cười cũng phối hợp cười ra tiếng.

Đầu Phạm Tiểu Vũ lại bắt đầu đông chuyển tây chuyển, tảng đá ngầm yên lặng chìm xuống, nhưng có thể đục thủng cả một con thuyền Titanic, Bách Đồ thật sự không sao, hay là giả bộ không sao? Running Star tuy rất hài hước, nhưng thật sự có khả năng trị liệu như vậy sao? Thất tình chưa tới hai tiếng mà vẫn bình tĩnh như vậy được, thật sự là đại trượng phu sao?

Chương trình cuối cùng cũng đến hồi kết, nghệ sĩ vất vả lấy được cờ đang được các đội viên hoan hô chúc mừng, một nghệ sĩ khác tạm thời làm MC phỏng vấn đội trưởng đội chiến thắng, hậu kỳ vì hiệu quả và thời gian có hạn của chương trình mà đem đoạn phỏng vấn của hai người tua nhanh thành một đoạn không lời hoa chân múa tay, còn chêm phụ đề “Nơi này tình luyến 1001 chữ...”.

Đội âm thanh trở lại, MC tạm thời hỏi một câu rất có tính ảnh hưởng: “Lương đội trưởng, mùa 1 sắp kết thúc, mùa tiếp theo, không biết đội viên anh muốn đổi đi nhất là ai?”

Người bị hỏi ngay cả một chút do dự cũng không có: “Người tôi muốn đổi nhất, chắc chắn là Cổ Văn Chương.” Đội viên ở phía sau lưng anh bị điểm tên lập tức khoa trương khóc lóc kể lể “Tại sao là tôi” các loại, đổi lấy một trận cười vang của các thành viên còn lại.

MC tạm thời lại hỏi: “Vậy nếu quyền mời nghệ sĩ tham gia được chuyển cho Lương đội trưởng, anh sẽ mời ai?”

“Nếu tôi được mời,... sẽ mời ai?” Vị đội trưởng này cố ý bán cái nút thắt [1], suy nghĩ lấp lửng vài giây, khẽ cười nói, “Lựa chọn đầu tiên của tôi là Bách Đồ.”

[1] chỗ hấp dẫn

Bách Đồ debut lúc còn thiếu niên, đến nay đã gần mười năm, ngoại trừ các chương trình phỏng vấn thì hầu như không có tham gia show thực tế. Huống chi đây còn là một show giải trí, khách mời ngoại trừ nghệ sĩ đã có tuổi, diễn viên hài, thì cũng toàn lựa những nghệ sĩ trẻ có khiếu hài hước tham gia.

Vì vậy khi đáp án này vừa ra khỏi miệng, không chỉ có người trong màn hình TV mà ngay cả bản thân Bách Đồ bên ngoài màn hình cũng cảm thấy hết sức kinh ngạc.

“Tại sao lại là Bách Đồ?”

Vị đội trưởng họ Lương giả hoạt cười cười: “Cậu ấy diễn xuất 10 năm, hình tượng cũng đã bị thất cổ chai rồi, đã đến lúc chuyển hình rồi, ừm, hơn nữa tôi còn cảm thấy cậu ấy cũng có tế bào hài hước đó, nếu như cậu ấy cũng xem chương trình của chúng ta, hy vọng cậu ấy có thể chấp nhận lời đề nghị này của tôi, mùa 2, chờ cậu đến!” Anh hướng về phía màn ảnh làm một động tác bóp cò, phụ đề phối hợp tiếng ‘cách cách cách’ rồi sau đó thả một hàng chữ “Bách Đồ, chờ anh đến đó!” chạy ngang, OST chương trình vang lên, show giải trí mùa này cuối cùng đã kết thúc.

Phạm Tiểu Vũ tròn tròn mắt.

Bách Đồ thất tình có lẽ còn có thể giữ được bình tĩnh, nhưng bị người ta nói “Hình tượng đã bị thất cổ chai rồi”, cậu Tuyệt! Đối! Không! Thế! Bình! Tĩnh!

Bách Đồ năm 17 tuổi được một đạo diễn nổi tiếng nhắm trúng lúc lên báo những học sinh ưu tú của trường, may mắn được tham gia bộ phim điện ảnh của vị đạo diễn đó, đóng vai thời thiếu niên của nam chính, bộ điện ảnh đó đến bây giờ vẫn còn là đỉnh cao của phim ảnh vườn trường trong nước. Bách Đồ nhớ lại tuổi 17 mặc áo sơ mi trắng nhận vai diễn, kể từ đó bước vào ngành giải trí, sau 10 năm diễn xuất đã được mấy mươi bộ điện ảnh, không nói đến những bộ kinh điển, ngay cả một bộ nát lạn cũng chưa từng có, một diễn viên trẻ mà có thể làm được như vậy chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Trong giới giải trí này, Bách Đồ là nhân vật hiếm thấy, cũng là người rất được mọi người quý trọng.

Vị đội trưởng gọi Lương Tỳ kia, ngoại trừ là thành viên cố định của show thực tế, thỉnh thoảng còn là khách mời của vài phim điện ảnh và truyền hình, còn phát hành 2 album nhạc, cũng từng làm người mẫu chụp cho tạp chí. Loại hình “Nghệ sĩ đa tài” như vậy, trong lòng mọi người đều biết rõ, nếu sau lưng không có gia thế sẽ không thể sống tự tại đến như vậy.

Tuy mọi người ai cũng biết Lương Tỳ có gia thế, nhưng chưa một ai đào ra được gia thế của hắn rốt cuộc là cái gì, hoặc có ai đào được cũng không dám nói ra.

Cũng chính vì như vậy, anh mới dám ở trong chương trình mặc sức nói năng tùy tiện, tổ tiết mục cũng không thêm cắt, đúng lúc dùng làm bản tuyên truyền cho mùa mới.

Phạm Tiểu Vũ trơ mắt nhìn Bách Đồ, Bách Đồ cũng nhìn cô.

Cầu Cầu đã ăn xong bánh bích quy, lắc lắc thân hình mập ú chạy tới, ngồi nhìn hai người họ.

Phạm Tiểu Vũ nói: “Đừng nghe anh ta nói bậy, anh mới không có.”

Bách Đồ “Ah” một tiếng đứng lên, nói: “Tôi đi rửa tay.”

Cửa phòng vệ sinh vừa đóng lại, Phạm Tiểu Vũ đã lập tức lấy điện thoại ra vào danh bạ, Cầu Cầu lại cò cọi lui muốn xem điện thoại, xem xong còn muốn thè lưỡi ra liếm, Phạm Tiểu Vũ cuống đến muốn khóc, vậy mà cũng bắt mùi được! Chỉ là buổi sáng ăn xong bánh bao súp chưa kịp rửa tay đã lấy điện thoại ra chơi thôi mà, mày mũi chó sao!

Cầu Cầu thè lưỡi bán manh ngốc ngốc cầu được liếm điện thoại.

Phạm Tiểu Vũ: “...” Đúng vậy, mày chính là mũi chó đó, có cái gì mà đặc ý hả!

May mà Bách Đồ qua thật lâu mới đi ra, vừa ra chỉ thấy Phạm Tiểu Vũ vội vàng cúp điện thoại, thuận miệng hỏi: “Có công việc?”

Phạm Tiểu Vũ ấp úng nói: “Không có, không có, không có.”

Bách Đồ nói: “Ba tháng sau cũng không có?”

Phạm Tiểu Vũ hoảng sợ nói: “Làm sao có thể!?” Vậy chẳng phải là rút chén cơm đi sao?

Bách Đồ nói: “Vậy cô lặp lại ba lần làm gì?”

Phạm Tiểu Vũ chợt phát hiện mặt cậu có điểm gì đó là lạ, vội nhảy dựng lên, Cầu Cầu đang ở trên chân chân cô cò cọi lưng cũng bị hù hất lặn ra, thân hình mập ú lặn hoàn toàn không có chương ngại, chỉ là lúc lổ tại dựng lên hơi khó thấy một chút.

“Anh khóc sao? Không thể nào? Anh đừng dọa tôi nha!” Phạm Tiểu Vũ cả kinh một hồi mới bước lại gần, “Bách Đồ! Anh đừng như vậy! Chỉ là hai tên bỉ ổi thôi mà!”

Bách Đồ khóe mắt ứng đối, nhìn kỹ lông mi còn có chút ẩm ướt, bộ dáng thoát nhìn giống như bị ủy khuất trốn vào một chỗ lén khóc.

Cậu nhú nhú mày nói: “Nói bậy, tôi chỉ rửa mặt.”

Phạm Tiểu Vũ bỏ khuôn mặt khóc tang xuống, nghiêm mặt nói: “Đừng lừa gạt bản thân, cũng đừng gạt tôi.”

Bách Đồ nói: “Được rồi, hôm trước nói tăng tiền lương cho cô là giả đó.”

Phạm Tiểu Vũ: “... Hả?”

Bách Đồ nói: “Lương của tôi không có tăng, nên tiền lương của cô cũng sẽ không tăng.”

Phạm Tiểu Vũ thở mạnh một hơi, cả khuôn mặt đều nhăn nhó.

Bách Đồ hừ một tiếng nói: “Gạt cô thôi.”

Phạm Tiểu Vũ khí vừa bốc lên lập tức xẹp xuống, nói: “Anh trêu tôi à?”

Bách Đồ nói: “Chỉ là muốn xem hành động của tôi có thất cổ chai hay không, xem ra là không có.”

Phạm Tiểu Vũ không thể nói lý bừa môi nói: “Cũng có thể là do tôi dần nên dễ bị lừa.”

Bách Đồ đi hai bước lại xoay người nói: “Vậy tiền lương của cô càng không thể tăng.”

Cầu Cầu thấy không có việc gì, liền đi tới bên cạnh đùi Bách Đồ cọ cọ, chờ Bách Đồ ngồi lên ghế sofa, nó cũng nhảy lên ghế sofa nhào vào trong lòng Bách Đồ.

Phạm Tiểu Vũ phun tào nói: “Mày tới 30 kg đó! Thịt xương còn nặng hơn papa của mày, còn bắt papa mày ôm?”

Cầu Cầu hoàn toàn không đếm xỉa tới cô, tiếp tục vô liêm sỉ cọ cọ lồng ngực Bách Đồ.

Bách Đồ cũng lườm cô, nói: “Cầu Cầu dù nặng hơn nữa cũng có tôi nuôi, nếu là cô thì xong đời.”

Phạm Tiểu Vũ phẫn nộ nói: “Anh đây là kỳ thị giới tính! Con gái thời đại này căn bản không cần đàn ông nuôi, tự bản thân cũng có thể nuôi sống chính mình!”

Bách Đồ nói: “Vốn không có ai nuôi cô, ý tôi nói là nếu cô mập quá tôi sẽ đuổi việc cô, tôi ghét người nào mập mà cứ lắc tới lắc lui trước mặt tôi suốt ngày.”

Phạm Tiểu Vũ ghen đến nội thương, nhìn đồng hồ cảm thấy đã đến lúc nên bỏ chạy, chạy qua nâng mặt Cầu Cầu lên chà đạp một trận, cảm thấy mỹ mãn rồi mới tạm biệt Bách Đồ rời đi.

Cô đi chưa đến 10 phút, chuông cửa lại vang lên.

Cầu Cầu vánh tai nghe, nhanh chóng nhảy xuống đất, ngoắt ngoắt cái đuôi chạy ra cửa, cái mông ú nần lắc tới lắc lui sắp thành bông hoa mất rồi.

Bách Đồ ngồi yên không nhúc nhích, cậu đoán được người đến là ai.

Là đại diện của cậu, Chu Niệm Sâm.

3. Từ Từ Đồ Chi - Chương 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuông cửa vang lên cả buổi, Cầu Cầu chạy từ cửa vào ngồi xuống trước mặt Bách Đồ, trơ mắt nhìn cậu, hai cái chân trước không an phận nhúc nhích, xem ra nó rất nhiệt tình với vị khách tính nóng như lửa ngoài cửa này.

Bách Đồ cuối cùng vẫn đứng dậy đi mở cửa.

Ngẩng lại là biết Phạm Tiểu Vũ mặt báo, bằng không thì sao lại trùng hợp như vậy, cô chân trước vừa đi chân sau Chu Niệm Sâm đã tới?

Cửa bảo vệ vừa mở ra, Chu Niệm Sâm ngoài cửa lập tức đẩy cửa bước vào, đập tan ý đồ chỉ nói chuyện qua khe cửa của Bách Đồ.

“Lại muốn xem tôi là người chuyển phát nhanh, không có bưu kiện thì xéo đi?” Chu Niệm Sâm không chút khách khí mở tủ lạnh lấy nước đá ra, quen thuộc cầm ly rót nước, uống hơn một hơi nửa ly mới xoay người xoa đầu Cầu Cầu, nói, “Tiểu Cầu Cầu, mày nói xem ba của mày có giống bạch nhãn lang không [1]?”

[1] hình dung người vô tình vô nghĩa

Cầu Cầu ăng ăng uốn éo mông, nhìn không ra là đồng ý hay không đồng ý, chỉ có thể nhìn ra vẻ mặt đang nịnh bợ của nó.

Bách Đồ trở lại ngồi trên ghế sofa, dùng khước mắt liếc nhìn Chu Niệm Sâm, cũng không nói chuyện, tuy ngồi đó gần người nhưng lại toát vẻ lạnh lùng.

Trong lòng Chu Niệm Sâm đang dề nén một ngọn lửa, bất động thanh sắc đứng thẳng người lên, nói: “Đừng nhìn tôi như vậy, cậu nói đi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Bách Đồ ngữ khí bình thản: “Không xảy ra chuyện gì, đánh người, chưa chết.”

Chu Niệm Sâm nhíu mày, âm dương quái khí nói: “Là tên nhạc sĩ La Kính kia đúng không? Cậu ngược lại giấu diếm rất giỏi.”

Bách Đồ dời tầm mắt từ trên người hắn sang TV, xụ mặt nói: “Không giấu, nhưng cũng không cần phải đi nói khắp nơi, thích đàn ông cũng chẳng phải việc gì đáng khen.”

Chu Niệm Sâm tức nghẹn một bụng, liếc mắt nhìn TV, bên trong đang quảng cáo áo ngực. Hắn đi qua ba bước thành hai bước, động tác thô bạo tắt TV đi. Bách Đồ vẫn ngồi không nhúc nhích trên ghế sofa, ngay cả biểu cảm cũng không thay đổi, lạnh như băng nhìn khuôn mặt đầy vẻ giận dữ của hắn.

“Cậu tốt nhất nói rõ cho tôi biết.” Chu Niệm Sâm gằng giọng, nói cực chậm, “Đang yên đang lành tại sao lại kết giao với hắn ta?”

Bách Đồ bình tĩnh nói: “Hắn theo đuổi tôi tôi đáp ứng, sau đó hắn làm con gái người ta to bụng tôi đá hắn, chỉ đơn giản như vậy. Chuyện yêu đương bình thường, còn muốn nghĩ phức tạp hơn?”

Chu Niệm Sâm âm trầm nghiêm mặt nói: “Tôi còn tưởng rằng...” Hắn lại không nói ra được.

Bách Đồ hừ lạnh một tiếng nói: “Anh tưởng cái gì? Tưởng tôi diễn kịch cho anh xem? Anh cũng đâu phải hôm nay mới biết tôi và La Kính quen nhau, bây giờ giả trang cho ai xem?”

Chu Niệm Sâm thở dài một tiếng, nói: “Được, nếu đã nói đến nước này... Cậu có thích họ La hay không? Cho dù cực kỳ thích, cũng phải nhớ rõ đừng động thủ ở nơi công cộng, tôi không muốn uống phí những công sức tôi đã nâng đỡ cậu tới ngày hôm nay.”

Bách Đồ nói: “Biết rõ, tôi có chừng mực.”

Chu Niệm Sâm nói năng cay nghiệt: “Có chừng mực? Ngay cả hạng chó mèo cũng để ý, còn không biết xấu hổ nói mình có chừng mực.”

Bách Đồ vẻ mặt không kiên nhẫn, đứng dậy nói: “Tôi muốn nghỉ ngơi, cúp đi.”

Cậu quay người đi về hướng phòng ngủ được hai bước, Chu Niệm Sâm ở sau lưng bỗng nhiên nói: “Họ La kia tại sao lại bắt cá hai tay?”

Câu hỏi này kỳ thật rất kỳ quái, nhất là ngay trong tình cảnh này, có thể nói là hoàn toàn không ăn nhập gì với nhau.

Bách Đồ lại giống như bị đông cứng toàn thân, mạnh mẽ quay đầu, cười lạnh nói: “Cái này có gì hay mà hỏi? Không phải anh rõ lắm sao? Năm đó anh vì cái gì lại ra ngoài bắt cá hai tay, còn hỏi hắn ta.”

Trái lại, Chu Niệm Sâm lại rất nhanh lấy lại bình tĩnh, khó hiểu nói: “Cậu vẫn như vậy sao? Có muốn tìm bác sĩ kiểm tra không?”

Bách Đồ xoay mặt nghiêng qua một bên, có chút trào phúng nói: “Tôi 17 đã nổi, không có mặt mũi để đi kiểm tra loại tật bệnh này.”

“Nói vậy.” Trong giọng nói Chu Niệm Sâm có phần nịnh nọt quý dì, “Mấy năm trước có thể, sao bây giờ lại không thể?”

Bách Đồ liếc nhìn hần, đáy mắt đầy miệt thị nhìn từ trên nhìn xuống, lạnh lùng nói: “Mấy năm trước? Sau khi chia tay anh, chuyện đầu tiên tôi học được chính là không được để mắt mặt với người khác.”

Chu Niệm Sâm cứng họng, miễn cưỡng nhẫn nhịn nói: “Cậu nói như thế nào cũng OK, nhưng cậu không thể cứ kéo dài như vậy, vẫn là mau mau kiểm tra đi, trị được càng sớm càng tốt.”

“Anh quản cũng quá rộng rồi, trong bản hợp đồng cũng không có tính tới chuyện này. Hơn nữa,...” Bách Đồ tàn nhẫn nhìn chằm chằm hần, một lát sau giữa làn môi mỏng nhả ra một câu, “Cho dù trị được cũng không để cho anh thao.”

Chu Niệm Sâm đóng sầm cửa bỏ đi.

Tiếng đóng cửa cực lớn dọa Cầu Cầu sợ tới mức nhảy lên đệm lăn một vòng, sau đó dùng sức cọ cọ chân Bách Đồ cầu cảm giác an toàn.

Bách Đồ vẫn duy trì tư thế đứng vừa rồi, lưng và eo càng thêm thẳng tắp. Ánh nắng mặt trời chiếu qua cửa sổ sát trần trong phòng khách khiến cái bóng thon dài của cậu trải dài trên mặt sàn gỗ, thoát nhìn vừa tịch mịch vừa đau xót tổn thương.

Bên cạnh vành đai xanh [2] của khu chung cư, Chu Niệm Sâm ngồi trên tấm rào chắn cầu tiết hút thuốc, chỉ chốc lát sau dưới mặt đất đầy những tàn thuốc.

Hần và Bách Đồ quen nhau ba năm, yêu đến chết đi sống lại, nhưng bây giờ tính lại, thì đã chia tay được 5 năm.

Lúc ở cùng nhau, Bách Đồ come out với người nhà trước, lúc kết thúc, cũng là Bách Đồ nói chia tay.

Bách Đồ có bệnh, thật sự có bệnh. Sexual Dysfunction, chuyên ngành gọi là rối loạn chức năng tình dục, còn bình dân thì gọi là tính lãnh đạm.

Hai người bọn họ từ khi quen nhau cho đến khi xác lập quan hệ, rồi đến khi chia tay, suốt 3 năm 2 tháng 12 ngày, chưa từng có một lần ân ái thật sự, một lần cũng không có.

Chu Niệm Sâm đến bây giờ cũng không biết lúc chia tay đến cùng là ai sai, người có bệnh là Bách Đồ, nhưng ở bên ngoài...lại là hần.

Chia tay đến bây giờ đã 5 năm, Bách Đồ vẫn chưa quen người nào mới. Tháng trước trong lúc vô tình Chu Niệm Sâm phát hiện, Bách Đồ và tên nhạc sĩ La Kính kia rất thân thiết, lúc sinh nhật La Kính, Bách Đồ còn mua đồng hồ Thụy Sĩ tặng cho hần.

Chu Niệm Sâm cũng biết, mình còn yêu Bách Đồ, nhưng cho đến lúc này hần mới đột nhiên nhận ra, hần yêu Bách Đồ bao nhiêu. Hần không muốn Bách Đồ yêu người khác dù chỉ một chút, cũng không muốn tưởng tượng ra cảnh Bách Đồ một chút cũng không bao giờ yêu hần nữa.

Trên nhà.

Bách Đồ nằm thẳng người trên ghế sofa, hai mắt nhìn chằm chằm vào xâu đèn treo trên trần nhà.

Cầu Cầu nằm sấp trên mặt thảm bên cạnh, thỉnh thoảng cứ ngẩng đầu lên nhìn papa nó, sau đó lại gục xuống. Làm không biết mệt.

Qua thật lâu, Cầu Cầu lại một lần nữa ngẩng đầu, Bách Đồ lật người ôm lấy nó, nó tưởng rằng papa rót cục cũng muốn chơi với nó rồi, nó cao hứng vẫy đuôi, lắc lắc một hồi lại cảm thấy không đúng, đôi mắt nhỏ tập trung nhìn vào, a, papa chảy nước mắt!

Gần nhá nhem tối, nhiều người tan tầm trở về, lúc đi ngang qua Chu Niệm Sâm ai cũng nhìn chằm chằm vào đồng tàn thuốc trên mặt đất.

Chu Niệm Sâm đứng lên, chân có hơi chệch choạng đứng không vững, lấy tay dấm đầu gối vài cái, rồi đem đồng tàn thuốc dưới đất nhặt lên ném vào trong thùng rác bên cạnh. Có người mẹ trẻ nắm tay đứa con gái

cỡ 5,6 tuổi đi ngang qua, cô nhỏ hiếu kỳ nhìn Chu Niệm Sâm, Chu Niệm Sâm cười với cô nhỏ một cái, cô nhỏ liền xấu hổ cười cười, còn bước lên lấy bàn tay nhỏ bé nắm tay hắn.

Cho đến khi hai mẹ con kia đi xa, Chu Niệm Sâm mới thu hồi tầm mắt, ngẩng đầu nhìn chân trời bị nắng chiều nhuộm đỏ, hít sâu mấy lần rồi mới quay lại xe. Hắn rút khăn ướt lau tay, sau đó bấm điện thoại gọi cho Bách Đồ.

“Alo.” Bách Đồ giọng có hơi khàn.

Chu Niệm Sâm ra vẻ ung dung nói: “Tôi quên nói một chuyện, hôm qua mẹ tôi nói lâu rồi không gặp có chút nhớ cậu, cậu dạo này cũng không bận gì, bớt thì giờ đi gặp bà ấy, được không?”

Bách Đồ qua một lúc mới nói: “Xem thời gian sao đã.”

Chu Niệm Sâm nói: “Được, cậu xác định thời gian xong thì nói trước với tôi một tiếng, nếu không lúc cậu đến lão thái thái không biết lại ra ngoài quảng trường tập múa không ở nhà.”

Bách Đồ hàm hồ nói: “Ừm, đã biết.”

Chu Niệm Sâm còn muốn nói gì đó, trong loa lại truyền đến tiếng cúp của đối phương.

Qua hai ngày sau, sáng sớm Phạm Tiểu Vũ đã bị Bách Đồ gọi dậy làm tài xế.

“Hôm nay không có lịch trình mà.” Cô bộ dạng chưa tỉnh ngủ lắc lắc người, thầm nói, “Tôi còn tưởng là công ty có việc gấp, anh muốn đi đâu?”

Bách Đồ nói: “Muốn vấn an một trưởng bối, đi mua một ít đồ trước.”

Từ khu trung tâm thương mại tấp nập xách ra một hộp nhân sâm cùng một bộ dưỡng da nhãn hiệu C, Phạm Tiểu Vũ bước vào trong xe, chuyển giao lại cho Bách Đồ ngồi ở phía sau, nói: “Rất cuộc là gặp ai?”

Bách Đồ ngữ khí thản nhiên nói: “Mẹ Chu Niệm Sâm.”

Miệng Phạm Tiểu Vũ biến thành hình chữ “O”, chợt nhớ hai ngày trước bản thân đã thông đồng với địch bán nước, lập tức có chút thấp thỏm lo lắng không yên, thỉnh thoảng còn lén nghiêng người nhìn Bách Đồ.

Bách Đồ liếc nhìn cô, nói: “Phạm Tiểu Vũ, cô có muốn xuống xe mua đồ tiếp không?”

Phạm Tiểu Vũ ngượng ngập nói: “Không, không cần, đã đủ rồi.”

Bách Đồ nói: “Tôi thấy hay cô đi mua Chi Mã Ứng Long[3] uống đi, cứ uốn éo qua lại, đệm ghế lại không trị được bệnh trĩ.”

[3] Thuốc trĩ:))

Phạm Tiểu Vũ vội ngồi lại đằng hoàng, ngẩng đầu ưỡn ngực hóp bụng, vẻ mặt chính khí nói: “Mẹ Sâm ca ở đâu?”

∴

Ầy, Lương ca mau mau hiện thân.

Cửa sổ sát trần

Vành đai xanh

4. Từ Từ Đồ Chi - Chương 4

Mẹ Chu Niệm Sâm là Giang Thư Lan đã về hưu nhiều năm, một mình ở trong tiểu viện xưa nhỏ, Chu Niệm Sâm đã nhiều lần nói muốn bà đến ở cùng mình, bà lại không muốn đi, tuy ngoài miệng nói là không quen ở nhà kiểu hiện đại, nhưng thật ra là không muốn gây thêm phiền phức cho con trai mình.

Lão thái thái là người tốt, thông tình đạt lý, mắt nhìn người cũng tốt.

Khi Chu Niệm Sâm và Bách Đồ chưa ở cùng nhau, bà là fan của mẹ Bách Đồ, đứa nhỏ này bà đã theo dõi

từ trên mạng cho đến khi ra đời thật, thực sự là vừa là fan vừa xem Bách Đồ là con trai mình. Lúc ấy Bách Đồ cũng chỉ mới 18 19 tuổi, một lần đến phim trường, Giang Thư Lan tận mắt thấy Bách Đồ thì đau lòng nói cậu quá gầy, trên màn ảnh rõ ràng nhìn có da có thịt hơn nha, sau đó lời người đại diện là Chu Niệm Sâm ra quả trách một trận nói rằng không biết lo lắng cho người ta.

Sau đó không lâu, ba Chu đột ngột xuất huyết não qua đời, thời điểm Chu Niệm Sâm tức trực bên linh cữu là lúc Bách Đồ đến chăm sóc hẩn, cũng chính lần đó, Giang Thư Lan miễn cưỡng nhìn ra quan hệ của hai người không đúng. Quả nhiên không bao lâu sau, Chu Niệm Sâm chủ động come out với bà, Giang Thư Lan đương nhiên không muốn con trai mình quen một người con trai khác, tuyệt thực, giả bệnh, một khóc hai nháo ba thất cổ cái gì cũng làm qua, nhưng làm thế nào cũng không thể chán ghét Bách Đồ được, sau đó lại tìm sách tra tư liệu, biết rõ đây không phải là bệnh, lại không thể thay đổi được, cũng chỉ có thể lau nước mắt nhận mệnh. Con trai ở cùng Bách Đồ cũng tốt, còn tốt hơn là đi tìm một người nào đó không rõ lai lịch.

Lại mấy năm sau đó, Chu Niệm Sâm và người mẫu mới vào công ty bị Bách Đồ bắt quả tang trong khách sạn, hai người cãi nhau triệt để chia tay. Giang Thư Lan từ đó đến bây giờ vẫn luôn tức giận thất vọng về con trai mình, 4~5 năm sau hẩn cũng không cố định một ai, lại nói, ở đâu mà có thể tìm được một người yêu giống như Bách Đồ chứ?

Sáng hôm nay, Bách Đồ gọi điện tới nói hôm nay sẽ đến thăm bà, khiến lão thái thái vui đến mức không cầm lòng nổi, trong lòng lại nghĩ thầm, hai ngày trước Chu Niệm Sâm có nói với bà mấy ngày nữa Bách Đồ sẽ tới thăm, bây giờ quả nhiên đã tới, chẳng lẽ hai người làm hòa rồi?

Bà gọi cho Chu Niệm Sâm nhưng không có ai bắt máy, lại gọi tới văn phòng của hẩn, thư ký nói hẩn đang họp.

Giang Thư Lan cúp điện thoại trái nghĩ phải nghĩ, cuối cùng chạy đi chợ, đông chọn tây chọn nào là mua rau, mua gà mua cá tươi, xách trong tay nặng trĩu, cơ hồ là chạy chậm về nhà, sợ Bách Đồ tới quá sớm thấy trong nhà không có ai lại bỏ đi một lần nữa.

Chờ thẳng đến lúc 10 giờ 30, Bách Đồ mới đến. Vừa vào cửa, khách sáo hai câu, hai người lại thấy khó xử nhạt nhẽo.

“Ba mẹ con còn ở nước ngoài làm việc?” Bà nghĩ nửa ngày cuối cùng cũng tìm ra một câu có thể hỏi, “Không định trở về sao?”

Bách Đồ cũng rất câu nệ, nói: “Vâng, đang xử lý thủ tục di cư.”

Giang Thư Lan cả kinh, hỏi: “Vậy còn con? Cũng có ý định ra nước ngoài?”

Bách Đồ lắc đầu nói: “Tạm thời không có quyết định này, hợp đồng còn chưa hết hạn.”

Trong lòng lão thái thái không biết là tư vị gì, bà từng nghe con trai nói, lúc ký hợp đồng Bách Đồ chỉ ký

ba năm, sau đó hai đứa nó quen nhau, lại ký tiếp, nhưng lần này nếu hạn hợp đồng đến, chỉ sợ Chu Niệm Sâm sẽ không còn cơ hội.

Thật sự ở trong lòng, bà rất thích Bách Đồ, cảm thấy đứa nhỏ này hiểu chuyện, lễ phép, lớn lên đẹp trai, lại không ảo tưởng về sự nổi tiếng, là người vô cùng khiêm tốn trong giới. Nhưng càng thích, thì càng cảm thấy Chu Niệm Sâm không xứng, bà ngược lại cảm thấy không có ý nghĩa.

Bà có chút sốt ruột, lúng túng hỏi: “Tiểu Bách a, con đừng trách dì nhiều chuyện, con bây giờ... vẫn còn độc thân sao?”

Bách Đồ cuối cùng cũng đem tâm mắt dời khỏi chậu Đỗ Quyên trên bàn, nhìn Giang Thư Lan, nhàn nhạt nói: “Dì, hôm nay con đến đây, là muốn nói rõ một chuyện với dì.”

Giang Thư Lan có chút chờ mong: “Con nói, dì nghe.”

“Con biết rõ dì rất tốt với con, con cũng rất cảm ơn dì, mấy năm ba mẹ con không ở bên cạnh, dì chăm sóc con rất tốt.” Ngữ điệu Bách Đồ rất nhẹ, cũng có chút xúc động, “Đến bây giờ con vẫn cảm thấy dì làm món cá mú hấp là ngon nhất.”

Vành mắt Giang Thư Lan có hơi đỏ, năm Bách Đồ thi Đại Học, ba mẹ của cậu đều ra nước ngoài làm việc, cậu vừa phải quay phim vừa phải ôn bài, về đến nhà cũng không có người thân chăm sóc, bà không đành lòng, nên nói Chu Niệm Sâm đưa Bách Đồ về nhà mình ở, tính luôn thời gian đi quay phim, cậu cũng đã ở tại Chu gia hơn nửa năm, mãi cho đến khi Bách Đồ lên đại học chuyển tới trường học. Khi đó, hai người thật sự giống như mẹ con ruột.

Bách Đồ rút khăn giấy trên bàn trà đưa cho bà, đợi bà nhận rồi mới tiếp tục nói: “Dì tốt với con, con sẽ nhớ cả đời, nhưng con không thể tiếp tục qua lại thăm dì nữa, hôm nay là lần cuối cùng con đến thăm dì, về sau sẽ không đến nữa.”

Giang Thư Lan khẽ giật mình: “Tiểu Bách, không đến mức...”

“Dì.” Bách Đồ cắt lời bà, “Dì xem, hiện tại chúng ta gặp nhau có biết bao nhiêu xấu hổ, con không thoải mái, dì cũng không thoải mái.”

Giang Thư Lan sốt ruột: “Dì đây là sợ nói sai chọc giận con nhạy cảm a, Niệm Sâm làm con tổn thương, dì lại không làm sai cái gì, tình cảm nhiều năm của chúng ta như vậy, sao có thể nói cắt đứt là cắt đứt?”

Bách Đồ hạ tầm mắt, nói: “Thứ tình cảm này, không đủ khả năng để phai mờ, con và Chu Niệm Sâm đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay, cũng hy vọng có thể cùng dì nói lời tạm biệt. Con đi, chúng ta không sẽ không ai làm khó ai, hà cớ gì không làm?”

Giang Thư Lan giữ chặt tay Bách Đồ, nước mắt chảy ra. Bà hiểu rõ ý của Bách Đồ, nếu cứ kiên quyết kéo

Bách Đồ đến nơi một người đã làm cậu thương tâm, bà cũng đau lòng.

Hốc mắt Bách Đồ cũng có chút đỏ, dùng tay còn lại phủ lên trên tay bà vỗ vỗ.

Lúc tiễn Bách Đồ ra cửa, Giang Thư Lan vẫn không ngăn được đau lòng, Bách Đồ cuối cùng vẫn nhìn không được mềm lòng, nói: “Dì nếu có việc gấp mà không tìm được Chu Niệm Sâm, thì tìm con cũng được, số điện thoại con không đổi... Trong lòng con dì và mẹ con không khác gì nhau.”

Bách Đồ đi rồi, lão thái thái đứng ở ngoài cửa rơi lệ, điện thoại trong nhà vang lên, bà lau nước mắt đi vào bắt máy, vừa nghe thấy tiếng đối phương liền mắng: “Đều tại con đồ tình tròng thượng não! Lão Chu nhà này sao lại sinh ra cái thứ không có lương tâm như mày hả! Mày đi đâu để bồi thường lại Tiểu Bách cho mẹ hả!” (Chồng bà còn cặn bã hơn __=.)

Chu Niệm Sâm bị mắng chả hiểu gì, nghe xong câu cuối cùng mới kịp phản ứng: “Bách Đồ đi rồi?”

Lão thái thái một bên khóc một bên tủi thân vô cùng nói: “Đi rồi.”

Chu Niệm Sâm ngược lại nóng nảy: Đi lâu chưa? Sao mẹ không giữ cậu ấy lại ăn cơm?”

Lão thái thái phẫn nộ nói: “Sớm đã đi xa đuổi không kịp rồi, còn ăn cái gì cơm! Nó nói về sau sẽ không bao giờ đến nữa! Đều tại con, đồ vương bát đần!”

Cúp điện thoại, Chu Niệm Sâm cũng khó có thể giữ bình tĩnh, gọi thư ký tới cáu tiết mắng chửi. Thư ký cũng biết mình trở thành chỗ trút giận, cúi đầu không lên tiếng.

Chu Niệm Sâm vốn có chủ ý rất tốt, nói Giang Thư Lan nhớ Bách Đồ là để dụ cậu đến thăm, hẳn biết rõ Bách Đồ rất nghe lời lão thái thái, vừa thấy lấy lão thái thái là vô cùng ngoan ngoãn, nếu ba người có thể ngồi xuống ăn một bữa cơm thật ngon thì còn gì tốt hơn.

Khỏi phải nói thêm, Bách Đồ nhất định là đã nhìn thấu nước cờ của hắn, cho nên mới trực tiếp đoạn tuyệt quan hệ với lão thái thái, khả năng ngụy trang duy nhất của hắn.

Cách đây hơn bốn năm, hắn và Bách Đồ còn bảo trì quan hệ hợp tác công việc, nhưng trên mặt tình cảm, hắn luôn tận lực lừa gạt Bách Đồ, hắn cảm giác Bách Đồ sẽ không có khả năng thật sự rời khỏi hắn.

Thế nhưng người mà có thể nói ra câu sau này đừng gặp nhau nữa cùng lão thái thái, chính là Bách Đồ không thể rời khỏi hắn sao?

Hắn bắt đầu có chút hoảng hốt.

Phạm Tiểu Vũ cũng rất hoảng hốt, vừa rồi Bách Đồ đeo kính râm từ trong nhà mẹ Chu đi ra, từ lúc lên xe ngồi không hề nói chuyện, cô gọi hai tiếng cũng không trả lời. Cô bị cận, hôm nay thức dậy gấp quá nên không có đeo kính sát trùng, không nhìn rõ được sắc mặt Bách Đồ, nhưng cô cảm giác được cậu dường như đang rất khổ sở.

Bách Đồ không nói gì, cô cũng không biết nên làm sao bây giờ, đành phải chờ như vậy, cho đến khi thân xe động mạnh một cái, êm đẹp ngừng ở ven đường, mới biết rõ thế mà lại bị tông xe! Bách Đồ bị đụng thình lình bổ nhào tới phía trước, đầu đập vào ghế xe trước phát ra một tiếng trầm đục.

Phạm Tiểu Vũ vèo một cái nhảy xuống xe, hai hôm nay không có đi đâu, hôm nay ra ngoài đón Bách Đồ lại bị tông xe, chắc chắn là cách cô mở cửa sai rồi!!! FML [1]!!! Chỗ bị tông phía sau toàn bộ bị lõm vào!!!

[1] Fuck my life:)))

Cô khóc không ra nước mắt, liều mạng bày ra bộ dáng chuẩn bị đi gây sự với tài xế.

Nơi này toàn là nhà cũ ở hoặc tiểu viện nhỏ, ở nơi này trên cơ bản toàn là người cao tuổi hoặc là các đơn vị lão đồng chí, nhưng chiếc xe gây chuyện lại là BMW series X màu đỏ, xem ra là người trẻ tuổi.

Quả nhiên, trên xe bước xuống một cái đầu gai khoảng hai mươi mấy, mặc áo T-shirt tay ngắn, trên cánh tay phải còn có hình xăm kỳ quái, sau khi xem tình huống xong, phun ra chất giọng Đông bắc đặc sệt: “Phắc! Tổng thành cại dạng gì rồi!”

Phạm Tiểu Vũ kinh sợ rồi.

Đầu gai nói: “Cô lại xe hạ? Được nha em gái, sát thủ đường phở a.”

Phạm Tiểu Vũ gượng cười, cô liếc nhìn, đèn xe còn bị tông bể.

Đầu gai chà sát hai bàn tay, nói: “Để khỏi phiền toại đến cảnh sát giao thông, giải quyết luôn đi, một giá, 2000 tệ.”

Phạm Tiểu Vũ: “...” Đến cùng ai là gây chuyện hả?!

Cửa ngồi phía sau cạch một tiếng bị đẩy ra, Bách Đồ chân dài từ trên bước xuống, Phạm Tiểu Vũ thâm nghĩ không ổn, vội nói: “2000! Được! Tôi đưa!” Một bên quay đầu muốn đẩy Bách Đồ lên xe lại.

Bách Đồ nào chịu quay lại, đẩy cô ra, cách kính râm nhìn đầu gai, nói: “Khi dễ con gái lái xe bệnh tuổi gì? Sát mã đặc sát thủ đường phố cũng chỉ nhiều đây thôi sao.”

“Cái gì sát mã đặc [2]?” Đầu gai suy nghĩ vài giây mới hiểu được cậu đang chửi mình, làm sao vui nổi, “Tôi cũng không phải theo trào lưu, anh ít chửi người khác đi, muốn đánh nhau sao? A? Sao tôi cảm thấy anh cợt hơi quen?”

[2] Sát mã đặc phiên âm từ tiếng anh Smart, nhưng lại mang nghĩa thời thượng. Năm 2008, ở TQ bỗng có trào lưu ăn mặc kết hợp giữa Âu Mỹ và Nhật Bản, nhiều người bắt chước phong cách Rock Nhật, kẻ đen mắt, tóc tai bù xù, ăn mặc khó hiểu. Nhiều người ở trên mạng cũng đặt biệt danh cho họ là “Đồ rừng rú”, “Não tàn” v...v... Nói tóm lại, các bạn cứ nhìn hình ảnh HKT ở Việt Nam ngày xưa là hiểu =)))))))))

Phạm Tiểu Vũ được Bách Đồ che ở phía sau, lại không ngừng chen ra phía trước, nói: “Quen mắt cái gì! Ca tôi là người có gương mặt đại chúng!”

Đầu gai gãi gãi sau gáy, biểu lộ đủ loại không tin, quay đầu hướng phía BMW hô: “Ca, anh tới xem, sao em thấy giống giống ai kia của anh?”

Lúc này cửa sổ ghế sau của BMW thò ra một cái đầu, đeo kính đen chống tay đỡ nửa bên mặt, áo sơ mi trắng nhìn ngược lại rất sạch sẽ, chỉ là ngữ khí vô cùng cà lơ phất phơ: “Của anh mà cái gì...A?” Hắn nhanh chóng từ trên xe bước xuống, miệng vui vẻ lắm lắm: “Thật may quá, sao lại trùng hợp như vậy?”

Bách Đồ còn chưa hiểu ra sao, Phạm Tiểu Vũ đã mất sắc nhìn ra, kinh hãi nói: “Ah! Lương Tỷ!”

Chính là người ở trong show giải trí nói Bách Đồ bị”Hình tượng thất cổ chai” Lương Tỷ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tang-hoa-cho-bach-do-tu-tu-do-chi>